

HET KIND

DOOR GERARD WALSCHAP

(Slot)

XVI

MET onzen pastoor zijn wij in het dorp aan den sukkel geraakt. Zoo heel oud was de brave man anders nog niet, diep in de zestig, „allee,” zegt grootvader Cools, „nog een kind. Ik ben er zes en zeventig en gisteren avond om elf uur ben ik thuis gekomen van een beeweg naar Dieghem, 's morgens om vier uren opgestapt.” Dien beeweg doet Soo Cools elk jaar in opdracht van Mieken Moeykens. Zij betaalt er hem voor en hij bidt onderweg en ginder tot hare intentie: de eeuwige zaligheid van Daan, die volgens Bernard en den pastoor in den hemel is, maar Mieken is er, om redenen haar alleen bekend, zoo gerust niet in. Zooveel te beter als hij in den hemel is, dan zal God de verdiensten, door Cools onderweg verzameld, wel besteden aan een of ander vergeten zieltje in het vagevuur. Goed.

Als het zes en zeventigjarig Coolsken beweert nog over meneer pastoor zijnen kop te kunnen springen, belet dat echter niet dat met zijn acht en zestig, onze herder nauwelijks meer op de trappen kan. In de pastorie kan Karlien hem er op helpen, en dan duurt het nog een kwartier eer hij boven is; maar de drie treden van het altaar moet hij alleen bestijgen en dat is deerniswekkend om aan te zien. Links of rechts van het altaar staande voor epistel en evangelie, houdt hij zich met twee handen vast, ruimtevrees. Dat kan zoo niet blijven duren. Onze menschen moeten zonder priester sterven als niet bijtijds een rappe onderpastoor van een andere parochie geroepen wordt. Hij heeft zijn naam al, wij noemen hem meneer Van Houwaert naar een onzer groote coureurs. Meneer Van Houwaert komt dan met ingetrokken hoofd op zijn damesfiets aangevlogen maar telkens als hij weer vertrekt geeft hij ter bevoegder plaatse, namelijk aan Karlien, zijn meening te kennen: „Dat meneer pastoor in Mechelen toch geen hulp vraagt! Ik doe het geren genoeg, dat is het niet, maar ik ben al drie keeren te laat gekomen en daarbij de parochiewerken moeten toch vervallen met een pastoor die niet meer uit de voeten kan.

Reeds den eersten keer dat meneer pastoor het tegenover Mieken Moeykens uitsprak: „ja, ik zou nen onderpastoor moeten vragen,” had zij bliksemsnel aan Bernard gedacht, maar nederig gezwegen, want een zoo groot geluk begeeren is zuiver hoogmoed. Als Mieken de volgende mis, altijd voor dezelfde bijzondere intentie, veertien dagen vroeger bestelde dan in haar budget was geregeld, was het enkel om het meneer pastoor nog eens te laten zeggen. Dat deed hij: „Mieken, ik zou nen onderpastoor moeten vragen.” Daarop vroeg